

# РЕШЕНИЕ

№ 4842

гр. София, 12.02.2025 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,**  
в публично заседание на 29.01.2025 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Силвия Димитрова**

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **6485** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК, вр. чл.38, ал.8 от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/.

Образувано е на основание изпратена от КЗЛД жалба от В. А. Д. и С. З. Д. и двамата от [населено място], чрез пълномощника им адв. В. В. от САК против Решение № ППН-02-461/2021 от 26.04.2024 г. на КЗЛД, в частта, в която са приети за неоснователни жалбите им срещу А. А. Б. и Л. А. Д. по отношение на камери 1,2,3,4 и 6, като по отношение камера №5 е поискано решението да бъде изменено. С жалбата са оспорени направените от КЗЛД констатации в обжалваното решение. Излага се, че достъпът до видеонаблюдението не е бил ограничен, противно на установеното. Твърди се, че не е давано изрично съгласие от страна на жалбоподателите, което е абсолютна предпоставка, за да бъдат наблюдавани. Оспорва се констатацията в КА, че не се извършва предаване и запис на моментни снимки и видеокадри от образа на отдалеченото устройство. Излага се също, че камерите са насочени да следят лицата, които влизат в жилището на първия етаж, където живеят жалбоподателите. Предвид представения препис от Акт за смърт на С. З. Д., същата е заличена като жалбоподател в настоящото производство поради смъртта ѝ на 24.09.2024 г. В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адвокат В. В., която поддържа жалбата и претендира разноси по списък. Подробни съображения за нейната основателност са изложени в представени писмени бележки.

Ответникът, Комисията за защита на личните данни, чрез процесуалния си представител М. А., в представени писмени бележки оспорва жалбата като

неоснователна по подробно изложени съображения. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованите страни, Г. С. А., Л. А. Д. и А. А. Б., представлявани от адвокат Ц. Г. изразяват становище за неоснователност на жалбата по подробно изложени в писмена защита съображения. Претендират сторените в настоящото производство разноски.

По делото са събрани писмени доказателства, съдържащи се в приложената в заверено копие образувана пред КЗЛД преписка. Приета е и неоспорена от страните съдебно-техническа експертиза.

Административен съд - София-град, в настоящия съдебен състав, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството пред КЗЛД е образувано на основание постъпила жалба от С. З. Д. с рег. № ППН-02-461/01.10.2021 г., с изложени в нея твърдения за неправомерно обработване на личните ѝ данни. В жалбата е посочено, че в недвижимия им имот е изградена система за видеонаблюдение, като се сочи лицето Г. С. А. за организатор на осъществяваното видеонаблюдение в посочения в жалбата адрес. Постъпила е и жалба вх. № ППН-02-66/03.02.2022 г. от В. А. Д., чрез упълномощен адвокат В. В., отново за изградена система за видеонаблюдение в недвижим имот, находящ се на адрес: [населено място], [улица]. Видно от информацията в двете жалби, С. З. Д. и В. А. Д. са съпруг и съпруга. Д. сочи племенниците си А. А. Б. и Л. А. Д. за ответници по жалбата, в качеството им на съсобственици на имота, изключителни собственици на апартамент на втория етаж в жилищната сграда, заедно с прилежащите към него две мазета, заедно с  $\frac{2}{3}$  ид.ч. от 68,50% ид.ч. от общите части на сградата, заедно с  $\frac{2}{3}$  ид.ч. от дворното място, като всяка една от тях притежава по 5 ид.ч. от общата собственост. Предмет и на двете жалби е осъществявано видеонаблюдение, без да е налице съгласие от страна на С. З. Д. и В. А. Д..

Във връзка със започналото производство на Г. С. А. , А. А. Б. и Л. А. Д. е предоставена възможност по чл.34, ал.3 от АПК за изразяване на становище и представяне на относими доказателства по предявените в жалбата твърдения. В депозираното становище рег. № ППН-02-461#9(21)/17.10.20201 г. от Г. С. А. са посочени роднинските връзки между страните, като са представени множество доказателства, както следва: скица на имота; копие на нотариален акт на Л. Д. и А. Б.; тъжба от Г. А.; присъда по дело 7501/2021 г., тъжба от Л. Д.; СТЕ на Т. Т. по дело 3686/2022 по описа на СРС; протокол от ОС от 16.12.2020 г.; протокол от ОС от 21.01.2021 г. + покана от 14.01.2021 г.; протокол от ОС от 04.02.2021 г. + покана от 26.01.2021 г.; Решение по дело № 7236/2021 г. по описа на СРС, 1 ГО, 45 състав; нотариална покана от 15.09.2020 г.; нотариална покана от 01.07.20201 г.; писмо от СО - район „С.“ с вх. № РСЦ21-ГР94-316 от 23.06.2021 г.; възражение от В. Д. от 21.01.2021 г.; становище от Л. Д. от 06.06.2022 г. по жалба № ППН-02-66/03.02.2022 г. В становището на Л. Д. е посочено, че тя и А. А. Б. (сестра) притежават втори етаж и сутерен от къща, както и 77,17 % идеални части от общите части на сградата и 2/3 идеални части от дворното място, находящи се на адрес: [населено място], [улица]. Посочила е, че къщата има два входа, като този, който се намира на север, от към [улица], се ползва за вход единствено и само за първия етаж от сем. Д., а входът от източната страна, странично на къщата, се ползва от г-жа Д. и нейното семейство. Допълва, че именно входът, който ползва, наблюдава с видеокамери, поради

необходимост от охрана и защита, както и че като собственици на 77,17 % идеални части от общите части на къщата са взели решение за поставяне на камери за видеонаблюдение в общите части. Изложила е, че четирите камери, монтирани в дворното място, имат идентична функция като вътрешните, за защита на имуществото. В становището е посочено, че с камерите се защитават от външни нарушители и посегателства, но и от унищожаване на имущество и психически тормоз от С. Д..

С оглед изясняване на фактите и обстоятелствата по изложените твърдения с Писмо изх. № ППН-02-461(21)#12/17.11.2023 г. КЗЛД е уведомила СРС за образуваното административно производство, като във връзка с постъпилата информация за образувано НЧХД № 3686/2022 г. е изисквала информация за хода, движението и констатациите по делото. Информация е изисквана и от Софийска районна прокуратура във връзка с постъпила информация за образувана прокурорска преписка № 32944/2022 г.

Видно от приложения по преписката Констативен протокол от 21.02.2023 г., в изпълнение на Заповед № РД-15-339/09.10.2022 г. и Заповед № РД-15-389 на Председателя на КЗЛД, проверяващ екип на Комисията е направил проверка на място по предмета на жалбата. Установено е, че системата за видеонаблюдение се състои от 6 видеокамери, мрежови видео рекордер, твърд диск, суич и два Р. суича, като изходящия образ от камерите се достъпва (в.ч. поддръжка и настройка) чрез софтуерно приложение iVMS-4200, инсталирано на личните мобилен телефон и лаптоп на Л. Д.. Системата за видеонаблюдение позволява наблюдение на изходящия образ от камерите в режим „реално време“ и запис на изходящия образ при движение в обхвата им, включително и нощен режим на работа. Четири от камерите са с вграден микрофон, а 2 от тях и с вграден високоговорител, което позволява запис и на звук. Провереният екип е установил, че записи от изходящия образ от камерите се съхранява за период около 4 месеца, след което се изтриват по реда на постъпването им, като най-стария запис по време на проверката е 27.10.2022 г. Не са установени трети физически/юридически лица, които да извършват охрана по реда на Закона за частната охранителна дейност, които да имат права на достъп до системата за видеонаблюдение. Не се е извършвало и предаване и запис на моментни снимки и видеокадри от образа на отдалечено устройство. Определен е обхвата и разположението на видеокамерите.

На заседание на Комисията от 01.11.2023 г. по Протокол № 40 жалби рег. № ППН-02-461/01.10.2021 г. и № ППН-02-66/03.02.2022 г. са обявени за допустими и обединени за разглеждане в едно административно производство. Жалбите са разгледани по същество в открито заседание на 31.01.2024 г., за което е съставен Протокол №4.

На основание чл.10, ал.1 от Закона за личните данни, във връзка с чл.57, параграф 1, буква „е“ от Регламент 2016/679, на 26.04.2024 г. КЗЛД, след като обсъдила становищата на страните в контекста на събраните по преписката доказателства, е постановила оспореното в настоящото производство решение. В мотивите на същото е прието, че предмет на жалбите е видеонаблюдение, като видеонаблюдението по своята същност представлява съвкупност от действия - записване и съхраняване с автоматично средство - система за видеонаблюдение, която попада в понятието „обработване“ по смисъла на чл. 4, т. 2 от Регламент (ЕС) 2016/679. Данните от системата за видеонаблюдение позволяват лицата да бъдат идентифицирани в

съответствие с разпоредбата на чл.4, §1, т.1 от Регламент 2016/679. Следователно лицето, което осъществява видеонаблюдение, определя целите на обработването - защита на имущество и лица, и средствата за обработване на лични данни на физически лица - система за видеонаблюдение, с оглед на което е администратор на лични данни. Понятието „лични данни“, което фигурира в чл.2, §1 от ОРЗД, според даденото определение в чл. 4, §1 от ОРЗД се отнася до настоящия случай, ако техническите характеристики на устройството за наблюдение позволят физическата идентификация на лица, в т.ч. и не само събиране на информация относно присъствието и поведението на физическите в наблюдаваните зони, които дават възможност за извеждане на много точни заключения за личния живот на тези лица, чиито данни са били запазени, например относно навиците им в ежедневието, мястото на постоянно или временно пребиваване, упражняваните дейности, социалните връзки и социалните кръгове. Следователно събирането, съхранението, извличането, употребата на лични данни ще се квалифицира като обработване на лични данни, тъй като посочените действия са предвидени като едни от възможните действия, които когато се извършват по отношение на личните данни, водят до тяхното обработване.

От разпоредбите на Регламент 2016/679, съдържащи се в чл.4, §7и §8 от ОРЗД и предвид констатациите на екипа на КЗЛД е направен извод, че по административната преписка администратор на лични данни се явява Л. Д., тъй като достъп до системата осъществява единствено тя.

Според мотивите на КЗЛД е необходимо да се намери баланса между законния /легитимен/ интерес на администратора и интереса или основните права и свободи на физическото лице, за което се отнасят данните, като наличието на законен интерес се явява само отправна точка. Именно при извършването на тази оценъчна дейност следва да бъдат взети предвид много фактори: естеството на интереса, въздействието на обработването за целите на постигане на интереса /в т. ч. самият начин на обработване, разумните очаквания на субекта, чиито данни се обработват, положението на субекта/, гаранциите, които администраторът за предотвратяване на неблагоприятното въздействие върху правата и свободите на субекта и пр.

При тези съображения, след подробно разглеждане на точното фактическо положение в имота, за Камери № 1, № 2, № 3, № 4 и № 6, Комисията е приела, че за монтирането им, включително и за включването на функционалност аудио запис е налице легитимен/законен интерес за ответниците по жалбата. Тъй като в настоящия случай са представени присъди за вербална агресия, Комисията е счела, че това поведение не може да бъде препятствано единствено чрез видеонаблюдение. Чрез включване на функционалност за аудио запис може да се въздейства положително в посока възпиране на вербалната агресия, ако лицето срещу което се извършва видеонаблюдението е наясно, че е включен микрофон и може да бъде записано по всяко време. Жалбата е обявена за неоснователна по отношение на камери №1, № 2, № 3, № 4 и 6.

По отношение на камера №5 жалбата е приета за частично основателна, доколкото в обхвата на камера №5, съгласно описанието от КА №ППН-02-438/07.06.2023 г., попада терасата на жалбоподателите, части от мрежеста ограда, разделяща имота със съседен, през която се наблюдава съседния имот, от което е направен извода, че целта, за която е монтирано видеонаблюдението, а именно охрана на имота, е надхвърлена, защото в обхвата на посочените камери попадат и имоти, различни от охранявания,

включително и терасата на жалбоподателите, т. е чрез осъществяването на видеонаблюдение с камера № 5 е нарушен и принципът на чл.5, §1, б.,в“ от ОРЗД, а именно на „свеждане на данните до минимум“.

Отделно от това КЗЛД е приела, че като най-целесъобразна корективна мярка, която следва да преустанови по-нататъшното незаконосъобразно поведение, се явява тази по чл.58, §2, буква „г“ от Регламента - разпореждане до администратора на лични данни да съобрази операциите по обработване на лични данни с разпоредбите на Регламента, като за целта да му бъде разпоредено да предприеме действия по монтиране на камера за видеонаблюдение № 5 (съгласно описанието в КА) по начин, който да не заснема терасата на жалбоподателите, чрез препозициониране или маскиране на зоната на видеозаснемане на посочената камера, в 14- дневен срок от влизане в сила на решението, след което да уведоми комисията за изпълнение на разпореждането, като предостави съответните относими доказателства

Оспорващият е уведомен за решението на Комисията с Писмо изх. № ППН-02-461(21)#23/26.04.2024 г., получено на 07.05.2024 г. Жалбата е изпратена чрез куриер на 21.05.2024 г.

По назначената и приета по делото СТЕ, във връзка с установеното от Комисията при извършената проверка, е анализирано местоположението на монтираните камери, техният обхват и качеството за видео и аудио наблюдение. Във връзка с направеното от процесуалния представител на оспорващия доказателствено искане е направено допълнение във връзка с изпълнението на разпореждането на КЗЛД. От заключението на експерта се установява, че на посочения имот са установени 6 /шест/ броя камери, както следва: 1 /един/ брой камера - условно обозначена под №1, монтирана на оградата до североизточния ъгъл на къщата, като заснема част от [улица] и дворното място пред къщата; 1 /един/ брой камера - условно обозначена под №2, монтирана на югоизточния ъгъл на къщата, като заснема част от дворното място и пътеката водеща към задния двор и страничен вход към къщата; 1 /един/ брой камера - условно обозначена под №3, монтирана на ограда в югоизточния на дворното място, като заснема част от дворното място и къщата откъм задния двор /южна страна/; 1 /един/ брой камера - условно обозначена под № 4, монтирана на югозападния ъгъл на къщата, като заснема част от дворното място, пътеката около къщата /западна страна/ и част от [улица]; 1 /един/ брой камера - условно обозначена под № 5, монтирана във входно помещение, зад и над вратата водеща към стълбище на първи и втори етаж, като заснема част от стълбището към горните етажи и приземни помещения; 1 /един/ брой камера - условно обозначена под №6, монтирана на стена в междуетажието, като заснема част от стълбището към горните етажи и входна врата към жилищна част. При извършената проверка е установено, че камерите са с резолюция позволяваща разпознаване на лица и предмети. Съгласно разпореждането на КЗЛД, камера №5 /видно от Решение № ППН-02-461/2021 г. на КЗЛД/, съответстваща на камера №3 от СТЕ, е необходимо да се преустанови заснемането на терасата на жалбоподателите, чрез препозициониране или маскиране на зоната на видеозаснемане. С оглед извършената проверка на място, вещото лице е установило че камера №3 заснема задната част на къщата /южна/, като софтуерно е замаскирана с тъмен правоъгълник част от фасадата и терасата отзад, като стълбите към терасата се заснемат.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е депозирана от надлежна страна, адресат на оспореното решение, в законопредвидения в чл.38, ал.8 ЗЗЛД 14-дневен срок, доколкото от данните по

делото се установява, че оспореното решение е получено на 07.05.2024 г., а жалбата е подадена на 21.05.2024 г. и до компетентния да я разгледа административен съд, съобразно разпоредбата на чл.133, ал.2 АПК. Следователно същата е процесуално ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество, настоящият съдебен състав я намира за НЕОСНОВАТЕЛНА. Съдът следва да прецени законосъобразността на оспореното решение на всички основания, посочени в чл.168, ал.1, вр. чл.146 АПК, а именно: дали е издадено от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразено ли е то с целта на закона.

При така извършената преценка съдът счита, че оспореното в настоящото производство решение е издадено от компетентен административен орган – КЗЛД, в съответствие с предоставените й правомощия. Правомощията на комисията произтичат от разпоредбите на чл.10 и чл.10а ЗЗЛД, съответно от чл.57 и чл.58 от Регламент (ЕС) 2016/679, вр. чл.38 ЗЗЛД. При сезиране по чл.38, ал.1 ЗЗЛД се стартира производство пред КЗЛД, чиито резултати се обективират в решението по чл.38, ал.3 ЗЗЛД. Компетентен да се произнесе по процедурата административен орган е КЗЛД – „независим държавен орган, който осъществява защитата на лицата при обработването на техните лични данни и при осъществяването на достъпа до тези данни, както и контрола по спазването на този закон“. На основание чл.9, ал.3 и ал.4 ЗЗЛД решенията на комисията се вземат с мнозинство от общия брой на членовете й при проведено открито заседание. Видно от протокол №4/31.01.2024 г. на проведеното заседание – открито по своя характер, са присъствали трима членове на Комисията. Последните са положили подписите си под оспорваното решение, взето с изискуемото мнозинство. Предвид това, съдът счита, че актът е издаден от компетентен орган и не е налице отменително основание по чл.146, т.1 АПК.

Съдът счита, че поради липсата на изрична разпоредба в ЗЗЛД относно формата и съдържанието на решението, приложение следва да намери чл. 59, ал. 2 от АПК. Актът съдържа задължителните по чл.59, ал.2 от АПК реквизити, както и подписите на лицата, участвали в гласуването. Административният акт е постановен и в предписаната от закона форма – решение, в което са посочени мотивите – фактически и правни основания, поради които жалбите, по отношение на камери №1,2,3,4 и 6, са приети за неоснователни. В тази връзка съдът намира за неоснователни доводите на оспорващия за противоречие между установеното от Комисията и мотивите на решението. От изложеното в решението ясно се установява, че администратор на лични данни се явява единствено Л. Д., предвид констатациите на екипа, че единствено тя има достъп до системата. Неоснователно е и възражението на жалбоподателя във връзка с предаването на моментни снимки и кадри от образа на отдалечено устройство на трети лица. Т. не е установено от Комисията. От изложеното от КЗЛД става ясно защо жалбата е приета за неоснователна в частта по отношение на камери №1,2,3,4 и 6 и за частично основателна по отношение на камера №5, както и съответно подходящата корективна мярка, която следва да се наложи, с цел преустановяване по-нататъшното незаконосъобразно поведение. При

това не е налице основание за отмяната му по смисъла на чл.168, ал.1, вр. чл.146, т.2 АПК.

При постановяване на административния акт не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила. Жалбите, въз основа на които е образувано производството са подадени на 01.10.2021 г. и 03.02.2022 г., в предвидения в чл.38, ал.1 ЗЗЛД срок от узнаване за нарушението. Разгледана е по същество в открито заседание и е прието единодушно от присъстващите членове на административния орган. Правилно също така административният орган е конституирал страните в развилото се пред него производство. Спазено е и изискването КЗЛД да събира доказателства, да изисква допълнително информация, както и да извършва други действия в производството по раздел II „Разглеждане на жалби от физически лица“ по реда на АПК. На страните в производството е предоставена възможност да се запознаят с приложените по преписката доказателства и да изразят становище. При произнасяне по съществото на спора са обсъдени представените по преписката писмени доказателства, както и изразените становища по отправените в жалбата твърдения. Правото на защита на участниците в производството, редовно уведомени за откритите заседания пред КЗЛД, не е ограничено, тъй като е гарантирано тяхното участие в административното производство, а последното е проведено в съответствие със специалните разпоредби на ЗЗЛД, чл.34 и следващите от АПК и принципите на процеса - принципите истинност, равенство, достъпност, публичност и прозрачност /чл. 7, чл. 8 и чл. 12 от АПК/. Предвид това съдът намира, че липсват предпоставки за отмяна на атакувания ИАА по смисъла на чл.168, ал.1 във връзка с чл.146, т.3 АПК.

Според настоящата съдебна инстанция процесното решение е постановено и в съответствие с приложимите материалноправни разпоредби, при което наведените в противен смисъл доводи от жалбоподателя се явяват неоснователни.

Съгласно чл.4 от Регламента „лични данни“ означава всяка информация, свързана с идентифицирано физическо лице или физическо лице, което може да бъде идентифицирано („субект на данни“); физическо лице, което може да бъде идентифицирано, е лице, което може да бъде идентифицирано, пряко или непряко, по-специално чрез идентификатор като име, идентификационен номер, данни за местонахождение, онлайн идентификатор или по един или повече признаци, специфични за физическата, физиологичната, генетичната, психическата, умствената, икономическата, културната или социална идентичност на това физическо лице, а „обработване“ означава всяка операция или съвкупност от операции, извършвана с лични данни или набор от лични данни чрез автоматични или други средства като събиране, записване, организиране, структуриране, съхранение, адаптиране или промяна, извличане, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване или друг начин, по който данните стават достъпни, подреждане или комбиниране, ограничаване, изтриване или унищожаване. В този смисъл чрез устройството за наблюдение, което позволява физическата идентификация на лица, в т.ч. информация относно присъствието и поведението на физическите лица в наблюдаваните зони, които дават

възможност за извеждане на много точни заключения за личния живот на тези лица, чиито данни са запазени, като напр. навиците им в ежедневието, мястото на постоянно или временно обитаване, упражняваните дейности, социалните връзки и социалните кръгове и др., попада в понятието „лични данни“. Осъществяването на мониториране и въвеждане в работен режим на системата за видеонаблюдение от страна на Л. Д. пък попада в хипотезата на обработване на лични данни съгласно легалната му дефиниция в чл.4, §2 от Регламент /ЕС/ 2016/679.

Разпоредбата на чл.6 от Регламент (ЕС) 2016/679 изрично урежда хипотезите, при наличието на които се допуска обработването на лични данни. Хипотезата на чл.6, §1, б. „е“ от Регламент /ЕС/ 2016/679 предвижда три кумулативни условия, за да бъде обработването на лични данни законосъобразно, а именно: 1. администраторът или третото лице, или третите лица, на които се разкриват данните, следва да преследват законни интереси; 2. обработването на личните данни да е необходимо за целите на преследваните законни интереси и 3. основните права и свободи на лицето, ползващо се от защитата на данните, да нямат преимущество върху преследваните законни интереси. В настоящият случай е необходимо да се направи анализ на баланса на интересите в хипотезата на допустимост на обработването на лични данни по смисъла на чл.6, §1, б. "е" от Регламент /ЕС/ 2016/679. Осъществяването на видеонаблюдение действително преследва законна цел – опазване на личността и имуществото на заинтересованите страни по делото. Както е посочено и в обжалваното решение, между страните в административното производство са налице изключително влошени междусъседски отношения, за което са представени редица писмени доказателства, от които се налага извода, че видеонаблюдението, организирано от заинтересованите страни, е необходимо за защита на техните законни интереси, а именно опазване на лично имущество, живот и здраве. Още повече, видеонаблюдението е монтирано в съсобствения им недвижим имот, с което се изпълнява още една от причините – необходимост от охрана на имота.

Правилни са и изводите на органа във връзка с камера №5, в обсега на която съгласно описанието от КА № ППН-02-438/07.06.2023 г. попада и терасата на жалбоподателя, части от мрежеста ограда, разделяща имота със съседен, през която се наблюдава съседния имот. Същата надхвърля целта, за която е монтирано видеонаблюдението, а именно – охрана на имота, защото в обхвата ѝ попадат различни имоти от охранявания, включително и терасата на жалбоподателя. В тази връзка неоснователно е възражението на жалбоподателя относно неизпълнението на разпореждането, дадено от КЗЛД. Задължението за администраторите на лични данни да съобразят операциите по обработване на лични данни, като предприемат действия, с които преустановяват заснемането на терасата на жалбоподателя, е дадено с обжалваното решение, като е даден 14-дневен срок от влизане в сила на решението за изпълнението му. Предвид факта, че решението е предмет на настоящото дело и не е влязло в законна сила, както и че с решението не е допуснато предварително изпълнение на даденото разпореждане, изпълнението му не може да бъде предмет на настоящата съдебна инстанция.



Според чл.38 ал.3 от КЗЛД Комисията се произнася с решение, като може да приложи мерките по чл. 58, параграф 2, букви "а" – "з" и "й" от Регламент (ЕС) 2016/679 или по чл. 80, ал. 1, т. 3, 4 и 5 и в допълнение към тези мерки или вместо тях да наложи административно наказание в съответствие с чл. 83 от Регламент (ЕС) 2016/679, както и по глава девета. КЗЛД разполага с оперативна самостоятелност, като в съответствие с предоставените й функции преценява кое от корективните правомощия да упражни. Преценката се основава на съображенията за целесъобразност и ефективност на решението при отчитане особеностите на всеки отделен случай и степента на засягане на интересите на конкретното физическо лице – субект на данни, както и на обществения интерес. Поради това всяко решение на комисията следва да бъде мотивирано с конкретни съображения, обосноваващи предпочетената от административния орган алтернатива. В случая това е направено. Комисията е възприела, че преустановяването по-нататъшното незаконосъобразно поведение с разпореждане до администратора да съобрази операциите по обработване на лични данни, съгласно чл.58, параграф 2, буква „г“ от Регламента е достатъчна корективна мярка за възстановяване спазването на правилата и същата би била пропорционална с оглед защитата на обществения интерес. Настоящият съдебен състав напълно възприема изводите на КЗЛД, че в случая разпореждането е най-целесъобразната корективна мярка. Предвид това съдът счита, че съобразно приложимото към случая право, в обстоятелствената част на решението на КЗЛД са изложените подробни съображения, които обосновават определената по вид и размер конкретна санкционна мярка – разпореждане до администратора да съобрази операциите по обработване на лични данни. Административният акт съдържа точни и ясни мотиви за направения избор на най-ефективна, целесъобразна и съответна на принципа на пропорционалност мярка за констатираното нарушение. Изложените съображения от органа са последователни, логични и в съответствие с тежестта на извършеното нарушение.

Предвид гореизложеното настоящата съдебна инстанция намира, че така подадената жалба е неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена. С оглед изхода от спора и съгласно чл.143, ал.3 АПК основателно се явява искането на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Ответникът е представляван от юрисконсулт, при което и с оглед фактическата и правна сложност на спора и обема на извършената работа, съдът намира, че на КЗЛД се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева по чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, определен съобразно предпоставките по чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ, която сума жалбоподателят В. А. Д. следва да бъде осъден да заплати.

Съдът намира за основателно и искането на заинтересованите страни за присъждане на разноски, според представения договор за правна защита и съдействие. По отношение на адвокатското възнаграждение, видно от представения договор за правна защита и съдействие на лист 295 от делото договореното адвокатско възнаграждение е в размер на 1500 лева., платени в брой. Доколкото не е направено възражение за прекомерност на адвокатското

възнаграждение, съдът счита, че жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати сумата от 1500 лева на заинтересованите страни Г. С. А., Л. А. Д. и А. А. Б..

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 52-ри състав

### **Р Е Ш И :**

**ОТХВЪРЛЯ** жалбата на В. А. Д. против Решение №ППН-02-461/2021 от 26.04.2024 г. на Комисията за защита на личните данни.

**ОСЪЖДА** В. А. Д. да заплати на Комисия за защита на личните данни деловодни разноси в размер на 100 /сто/ лева.

**ОСЪЖДА** В. А. Д. да заплати на Г. С. А., Л. А. Д. и А. А. Б. деловодни разноси в размер на 1500 /хиляда и петстотин/ лева.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138, ал.3 АПК да се изпрати препис от същото.

**СЪДИЯ:**